

TRANSBELGIE WEST OOST 2014

In Rijkevorsel zijn vele sportievelingen bezig met mountainbiken .
Daarom zou ik met dit artikel graag wat reclame maken voor de volgende website :
www.solosride.be
Voor de getrainde fietser is dit een ideale springplank naar enkele mooie avonturen .

In dit artikel volgt een verslag van de rit West-Oost ; of kortweg TBWO .
Nadat ik in 2013 met succes het traject Transbelgie Noord-Zuid had afgelegd , wilde ik ook wel eens de versie West-Oost proberen .

Trouwens het project TBNZ (transbelgie noord-zuid) is al redelijk bekend . De Gammelse wielervrienden fietsten dit project in 2014 met een 30-tal deelnemers . Zij deden dit traject in verschillende etappes .
Eén van hen , Patrick Ooms , deed het zelfs nonstop in zijn ééntje binnen de 32 uren !!

KORTE SAMENVATTING TBWO 2014 = 520 KM NONSTOP MTB MET 8500HM BINNEN 60H .
Op vrijdagmorgen 15/8 start om 10h aan de meest westelijke grensmaal van België te Adinkerke .
Deadline finish zondagavond 17/8 om 22h aan meest oostelijke grensmaal te Büllingen .

Voor deze onderneming kon ik rekenen op de steun van een volgwagen . Wij mochten een oldtimer-VWbusje-camper huren van Charel Van den Langenbergh . En dit was tot grote vreugde van mijn 2 fantastische begeleiders : Luc Boeckx en Kris Hendrickx .
De planning was zo gemaakt dat ik hen telkens na ca. 4 uur fietsen zou ontmoeten voor bevoorrading van eten en drinken .

De eerste 50 km zijn redelijk snel , maar wel erg mooi . Met ook een passage langs de IJzer .
Na Proven duiken we even Frankrijk binnen : de eerste hoogtemeters doen we op de Catsberg en de col de Berthe .

Daarna een stukje op en af ; rond het Heuvelland , en na de Roden Berg + Hellegat kunnen we opnieuw bevoorraden in Westouter .Dan volgt een stuk van de Vlaamse Ardennen (Kemmelberg-Kluisbergen-Ronse-Geraardsbergen) . Door een verlies van concentratie (enorme regenbui !) fiets ik een verkeerd spoor in , en verlies hierdoor meer dan één uur : eigen stomiteit .

Omstreeks 24h arriveer ik licht gehavend op de Muur van Geraardsbergen . In het donker ben ik op het vettige/gladde bosparcours verschillende keren gevallen .Een doortak heeft ook mijn onderlip en rechterwang opengehaald : pijnlijk !

Maar ik kan nu 3 uur rusten/slapen in het busje . Mijn compagnons Luc&Kris kunnen de slaap wel niet vatten omdat ik teveel en te dikke bomen heb doorgezaagd

Dus op zaterdag 16/8 om 03h terug op de fiets ; tamelijk fris , maar wel droog . De beklimming van de Kapelmuur en de Bosberg (offroad !) zorgen onmiddellijk voor de nodige opwarming . Het 'roadbook' waarschuwt voor glad hout en zware spoorvorming in het graspad . De volgende halte is aan het station van Beersel . Om 7h 's morgens hebben Luc&Kris een lekker ontbijt klaargemaakt midden op het voetpad , juist voor een slagerswinkel . Spek met eieren ! De weinige voorbijgangers lopen glimlachend , een beetje jaloers(?) met een bochtje om ons heen. Mijn geluk kan niet op , want achter de hoek staat ook nog een WC-cabine (Toi-Toi) waarvan ik dankbaar gebruik maak . Een echte opluchting !

Vanaf hier begint het parcours zwaarder te worden en loopt door het Zoniënwoud naar het Zuiden om aan de Leeuw van Waterloo terug naar het oosten te draaien . Vooral het parcours in het Zoniënwoud is mooi , maar met gevaarlijke afdalingen op paden die soms moeilijk te vinden zijn .

We zijn al zaterdag 16/8 rond 11h als ik mijn volgwagen/camper zie staan in Villers-la-Ville . Dit wil zeggen dat ik al meer dan 24h onderweg ben . Villers-la-Ville is met grote voorsprong de mooiste stop van het ganse parcours !

Hééél weinigen zullen weten dat hier de allermooiste en grootste ruïnes in België (Europa?) staan van de abdij van Villers-la-Ville .

Je MOET ZEKER EENS opzoeken in Google : abbaye de Villers-la-Ville . Zo mooi dat je eigenlijk wel verplicht bent om er eens een daguitsap voor te maken . Een extra stimulans is ook de aanpalende Cave du Moulin waar je iets lekker kan eten en een tripel Villers kan drinken . Mijn “mechaniekers” (EN onze dames kwamen ook supporteren) , hebben hier aangenaam kunnen verpozen .

Maar ik moest verder fietsen ...

Ik maak een restart om 12h , na alweer een lekker middagmaal in ons busje . Vanaf hier is het steeds klimmen en dalen met leuke drops en bombholes . Langs Floriffoux en Floreffe (mooie kerk op de bergtop) fietsen we onder Namen naar Gesves . Dit wil zeggen dat we de Maas oversteken ter hoogte van Erpent . De Maasvallei wil zeggen : eerst steil afdalen ,om daarna weer steil naar boven te fietsen .

We fietsen door een prachtig kasteeldomein en na een leuke afdaling met wortels en kleine drops , moeten we via een hek in de weide omhoogfietsen naar een “kunstwerk” , dat inderdaad midden in de weide staat op het hoogste punt . Het kunstwerk heeft wel iets , maar ik kan het niet omschrijven . Dus verstand op nul en verder zwoegen tussen de koeievlaaien .

Gesves is het middelpunt van België : althans voor solosriders , want hier ligt het kruispunt van Transbelgie Noordzuid en Transbelgie Westoost .

De stop in Gesves duurt wat langer , want om 20h vertrek ik opnieuw door een donker bos . Trouwens op het menu stond rijst met kipsaté's en straffe bouillon . Uiteraard heb ik opnieuw licht gemonteerd op mijn stuur en ook op mijn helm . Na een halfuur voel ik mijn achterband leeglopen, en het is dan al schemerdonker . Om geen tijd te verliezen en omdat mijn achterwiel onder de smerigste smurrie zit ,gebruik ik een “bommeke” om de band op te pompen . Dit helpt slechts een kwartier . Dan toch maar een nieuwe binnenband gestoken , maar ik kan geen doorn of scherp voorwerp vinden in de buitenband . Dus : een kwartier verder opnieuw plat . Ik stop op het erf van een bewoonde boerderij en vervang nog eens mijn binnenband . Dit gebeurt onder het toezien van de plaatselijke , sympathieke , gepensioneerde(?) paysan . “Monsieur X” tovert zelfs een indrukwekkende pomp te voorschijn om de band op te pompen . Maar helaas het ventiel (chepappe ?) breekt af , en ik moet mijn laatste binnenband gebruiken . Na vele miljaars en gvd's opnieuw op de fiets , maar nog steeds nix scherp gevonden in de buitenband .

En dus weer een leeglopende band ! Dan kan ik maar één ding doen , en dat is een SOS sturen naar mijn volgwagen . Zij hebben immers mijn reservefiets bij .

Dankzij de GSM en GPS vinden we elkaar een halfuur later onder de kerktoren in een godverlaten gehucht . We besluiten om niet de (oudere/zware) reservefiets te nemen ,maar wel om een nieuwe buiten- en binnenband te steken .

Dit alles heeft wel tot gevolg dat ik circa met anderhalf uur vertraging aankom in Hamoir . Mijn begeleiders slapen beiden rechtzittend op de voorzetel : zij hebben inderdaad nog niet veel en heel onregelmatig kunnen slapen . Enfin : droge kleren aan en om 02h onder de dekens !

Drie uur later – zondagmorgen 17/8 om 05h – loopt de wekker af : hoogtijd om het laatste , maar zwaarste deel van het parcours af te leggen . Het is met enige moeite dat ik op de fiets kruip , en het natte gras langs de oevers van de Ourthe kan mijn enthousiasme niet doen toenemen . Maar zolang we langs de Ourthe blijven rijden , zijn er geen hoogtemeters te verteren . Dat verandert wel als we langs de flanken en door het bos de Chambralles en de Redoute moeten beklimmen ! Als beloning krijgen we wel een prachtig uitzicht over Aywaille en omstreken van de Amblèvevallei : dit is boven op de Croix de Septroux . Voor mij steile hellingen en gevaarlijke afdalingen .

Na de afdaling van de Redoute kom ik aan in Remouchamps . Opnieuw tijd voor een stevig ontbijt om 8h . De bakker van dienst moet mijn vrienden er wel op wijzen dat ze de “sense unique” in de verkeerde richting rijden Naar Jalhay is het opnieuw stevig klimmen via vele haarspeldbochten in het bos . En helaas voor mij ligt de afdaling er opnieuw slecht bij door watererosie (geulen+keien !) . Een goede afdaler zal ik nooit worden . Op een rustige parking langs de rivier Hoëgne liggen Luc&Kris opnieuw te slapen . Het is dan zondagmiddag 11h30 . De finish komt stilaan in zicht : nog ‘slechts’ 80 loodzware kilometers .

Die gedachte geeft ons opnieuw extra moed . In “no-time” tovert mijn cateringteam een superlekkere hoofdschotel op tafel : MIRACOLLI ITALIENNE . Dit was namelijk mijne lievelingskost in mijne studententijd . En nog steeds lekker Op de middag 12h dreigt er opnieuw regen , maar het blijft bij enkele druppels . Het gaat verder langs de rivier Hoëgne : technisch heel moeilijk en regelmatig smalle bruggetjes als oversteek . Ook grote niveaoverschillen overwinnen met de fiets in de nek , op de rug , of aan de hand .

Eerst mooie passage aan cascade Leopold II en dan mooi uitzicht over de Hoëgnevallei . Het roadbook verwittigt ons ook nog voor een modderpoel ‘protput’ ,die we best langs rechts omzeilen . We rijden dan al in de Hoge Venen en het trapt heel zwaar op deze zompige ondergrond . Nog efkes een “toeristische omweg” maken naar het hoogste punt van België : Signal de Botrange . Mooi uitzicht , enkele foto’s maken : “alles op schema” Denk ik tenminste .

Want dan maak ik de fout om al naar de finish te verlangen : mijn carrosserie en motor begint immers te sputteren . En dat wordt stilaan duidelijk als ik even later volgens mijn fietsGPS een singletrack rechts moet nemen en het bruggetje moet oversteken . MAAR er is geen ‘bruggetje’ , maar wel een riviertje van 2m breed en 1m diep . Dus : natte schoenen , natte broek en verderfietsen ! Maar het moreel stijgt opnieuw als ik passeer langs Bayehon : de hoogste natuurlijke waterval van België = heel mooi , maar toch te moe om foto’s te nemen .

Soms is het ook moeilijk om de juiste track te vinden met de GPS . Met heel wat tijdverlies tot gevolg . Dan een volledige zeer moeilijke passage langs het stuwmeer van Robertville . Ik dacht/hoopte dat ik reeds in Butgenbach was . Helaas ! Hier heb ik heel veel te voet moeten gaan met de fiets aan de hand . Te bang om alsnog een definitieve crash te maken . Daarna gaat het nog eens helemaal rond Butgenbach ; en ik heb ten onrechte wel 10 keer gedacht dat ik aan de laatste bevoorrading was gearriveerd . De moraal zakte wel naar een dieptepunt , en daar kwam nog bij dat ik geen GSM-ontvangst had met mijn mental-coaches in de volgwagen . Met loodzware benen bereikte ik toch uiteindelijk de laatste stop/bevoorradingsplaats . Op deze etappe over minder dan 40km was ik 2 uur langer onderweg geweest dan gepland .

Er is nog een kleine marge , maar als de laatste 40 km even zwaar zijn als de voorbije 40km, dan is het twijfelachtig of ik de deadline van zondagavond 22h kan halen . Voor het eerst voelde ik bij iedereen een gezonde nervositeit .Maar vooral toch bij mezelf .

In snel tempo werd het 'laatste avondmaal' binnengewerkt : oxo + broodjes . In nog sneller tempo werd mijn MTB gekuist en gesmeerd . Met de wijze woorden van de Luc " forceer je niet in de eerstvolgende 10km , maar wel in de allerlaatste 10km" begin ik toch full speed aan mijn laatste etappe . Het is dan zondagavond 18h .

Gelukkig is het eerste gedeelte een mooie rollercoaster rond het meer van Butgenbach . Na een uur fietsen ben ik enigszins gerustgesteld , want hier is het traject tamelijk droog .

Ik heb het gevoel dat ik soms tegen 22/23 km/h aan het fietsen ben , en ik kan moeilijk geloven dat mijn km-teller slechts 12km/h aangeeft . Ik heb 3 dagen en 2 nachten 'de knop' omgedraaid en mijn grijze hersencellen hebben moeite om terug normaal te functioneren ??

Het roadbook (onze bijbel gedurende de ganse rit !) zegt nu : GO , GO , GO nog enkele hellingen en je bent er !

Om 20h45 bereik ik de meest oostelijke grenspaal van België .

Dat was dus 58 uur en 45 minuten nonstop genieten van deze TBWO 2014 !

Mijn trouwe begeleiders Luc&Kris hadden een fles champagne klaargezet op de grenspaal .

En dat smaakte nog lekkerder dan engeltjespis !

Wij waren vertrokken met 6 (!) deelnemers en ik finish als 3^e en laatste .

De andere 3 deelnemers haalden helaas niet de eindmeet .

Daarna nog foto's , een douche , spaghetti , een Orval .

En retour naar Rijkevorsel om 23h . Aankomst maandag 18/8 om 02h .

Tenslotte : door deze TBWO en TBNZ te fietsen heb ik ontdekt dat er nog vele mooie onbekende streken zijn in België .

1000x bedankt Luc&Kris als begeleiders
bedankt Stef &Elias als organisators
bedankt VDL voor de perfecte volgwagen .

NB .: geïnteresseerd ? Meer info ? Zie www.solosride.be .

(en denk eraan : de trajecten hoeven niet noodzakelijk nonstop gereden te worden . Het kan ook in verschillende etappes gereden worden . En dan geniet je nog meer van de mooie natuur !)

Herman Quiryne .
Finisher TBWO 2014 .

Luc & Kris .
Professionele begeleiders